

ת"ד 4176/04/19 - מדינת ישראל נגד אברהם וילנץ

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 4176-04-19 מדינת ישראל נ' וילנץ
בפני כבוד השופט ארנון איתן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אברהם וילנץ

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום ומהלך הדין:

1. כתב האישום מייחס לנאשם ביצוע עבירות של אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חציה בבטחה לפי תקנה 67א לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**"), נהיגה בקלות ראש לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**"), התנהגות הגורמת נזק לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה ובביצוע עבירה שגרמה לחבלה של ממש לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.
2. עפ"י המתואר בכתב האישום ביום 6.12.18, בשעה 19:50 לערך, נהג הנאשם ברכב שמספרו 4705430 לכיוון צומת שדרות הראל. עם הגיעו למעבר חציה המסומן בתמרור פעל הנאשם ברשלנות ולא אפשר להולך הרגל בורזן יון (להלן: "**הולך הרגל**") להשלים את חציית מעבר החצייה. נטען שהולך הרגל חצה את המעבר מימין לשמאל בכיוון נסיעת הנאשם. הנאשם לא נתן תשומת לב מספקת לתנאי הדרך, לא הבחין בהולך הרגל, ולאחר שזה חצה מחצית מרוחב מעבר החציה, פגע בו ברכבו, ובכך גרם לו לחבלות של ממש בדמות שברים בקרסול שמאל ושבר בקלביקולה ימין דיסטלית. עוד נגרמו להולך הרגל שברים בצלעות 6-8 אשר בגין נדרש לטיפול רפואי ולניתוח. גם רכבו של הנאשם ניזוק כתוצאה מהתאונה.
3. במסגרת תשובתו לאישום הודה הנאשם בקורות התאונה ותוצאותיה, אך כפר באחריות לתאונה. על פיו, הולך הרגל הוא שהתפרץ לכביש ובנסיבות אלו לא יכול היה למנוע את התאונה.

ראיות הצדדים:

4. מטעם המאשימה העידו העדים הבאים: **אור עובד**, סייר במשטרת ישראל שהגיע למקום וערך דוח פעולה

(ת/1). בוחן התנועה **ירון יונה** שטיפל באירוע וערך את המסמכים הבאים: (דוח בוחן ת/1, תרשים ת/2, לוח תצלומים ת/3, צילומים ת/5, סקיצה ת/6, הודעת נאשם ת/7, צילום אויר ת/8), וכן נשמעה עדותו של הולך הרגל **יון בוזרינו**.

5. מטעם ההגנה העידו הנאשם ומר אברהם רוזנגרטן בהתאם לחוות דעת מומחה אותה ערך מטעם "המכון למדע פורנזי".

גדר המחלוקת:

6. עיקר המחלוקת שבין הצדדים נוגעת בשאלה האם ניתן היה למנוע את התאונה כגרסת המאשימה, שמא הדבר היה בלתי נמנע, כטענת ההגנה.

7. בהתאם לגרסת המאשימה, הולך הרגל חצה את הכביש במעבר חצייה, אולם הנאשם לא מילא את חובתו כנהג בהתקרבו למעבר חצייה- להאט את מהירות נסיעתו, אף לעצור את הרכב עצירה מוחלטת, נוכח התנאים ששררו במקום באותה עת. לטענת ההגנה, הולך הרגל חצה את הכביש בריצה, והנאשם, נוכח אותן נסיבות, שעת לילה ומזג אוויר סוער, לא יכול היה להבחין בו, ובכך למנוע את התאונה.

8. סוגיה נוספת עליה חלוקים הצדדים, נוגעת בכיוון חציית הולך הרגל את מעבר החצייה. לשיטת המאשימה, ובניגוד לאמור בכתב האישום, חצה הולך הרגל את מעבר החצייה מצד שמאל לצד ימין, ואילו ההגנה, מצדדת בעובדות שבכתב האישום, לפיהן כיוון החצייה של הולך הרגל הינו מצד ימין לצד שמאל.

9. בדיון מיום 21.4.2021 ובתום עדותו של השוטר אור עובד, ביקשה ההגנה לזכות את הנאשם מכתב האישום. על פיה, המאשימה לא הוכיחה את כיוון חציית הולך הרגל. המאשימה ציינה מנגד, שגם אם נפלה טעות בכתב האישום, הרי שהמדובר בטעות טכנית, ובכל מקרה, נוכח השלב בו מצוי ההליך, יש לאפשר תיקון של כתב האישום, ולחילופין ליתן הכרעה רק לאחר שמיעת העדויות כולן. במסגרת אותו דיון, ונוכח השלב בו הועלתה הטענה, דחיתי את בקשת ההגנה, תוך שציינתי כי נימוקים מפורטים בעניין כיוון החצייה -ייתנו במסגרת הכרעת הדין.

דיון והכרעה:

10. אציין כבר בתחילה, כי לאחר שמיעת העדויות, אופן התרשמותי מהן, ועל בסיס עיון בחומר הראיות שהונח לעיוני, ניתן לקבוע ברמה הנדרשת בפלילים, כי הנאשם הוא שאחראי לקרות התאונה, ובהתאם להרשיעו בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

11. במקרה דנן, אין חולק, כי בכיוון נסיעת הנאשם ישנו מעבר חצייה. בנוסף, וכפי שיפורט להלן, מצאתי לקבוע כי התאונה התרחשה על מעבר החצייה ולא בסמוך לו, זאת בהתאם לעדותו של הולך הרגל אותה בחרתי לאמץ, על פיו: "הייתי בקניון הראל במבשרת יצאתי כדי להגיע לבית הגעתי לכיכר חלילים, שם הייתי צריך לעבור כביש לצד שני לכיוון איפה שאני גר, אז עברתי במעבר חצייה 3 נתיבים הגעתי לנתיב בכיוון הפוך ירדתי על הכביש הסתכלתי לא הייתה מכונית עברתי את הכביש הסתכלתי לא הייתה מכונית עברתי את הכביש וברגע שירדתי לכביש יצאה מכונית מאחורי הכיכר... " ובהמשך ... "עברתי שלושה נתיבים מכיוון קניון לכיכר. הגעתי

למחיצה שבין הכיוונים שם הסתכלתי ימינה לא הייתה מכונית ואז שירתי לכביש מכונית יצאה מהכיר ואני כבר המשכתי לכביש" (עמודים 12 שורות 33-31, עמוד 13 שורות 12-13). וראו גם **ת/1** סעיף 13, **ת/7** הודעת הנאשם: (שורות 49-52, וכן שורות 66-69).

12. כעת יש לבחון, האם בנסיבות המקרה דנן, יש בהתנהגותו של הנאשם כדי לבסס ממד של רשלנות או חוסר זהירות, אשר הובילו להתרחשותה של התאונה.

13. תקנה 51 לתקנות התעבורה קובעת כדלקמן: "לא ינהג אדם ברכב אלא במהירות סבירה בהתחשב בכל הנסיבות ובתנאי הדרך והתנועה בה, באופן שיקיים בידו את השליטה המוחלטת ברכב"

14. בהתאם לתקנה 52 לתקנות התעבורה, חייב נהג להאט את מהירות נסיעתו, ובמידת הצורך אף לעצור את רכבו, בכל מקרה בו צפויה סכנה לעוברי דרך, ובמיוחד במקרים בהם הראות בדרך מוגבלת או בהתקרבו למעבר חצייה. כך גם בהתאם לתקנה 67 על פיה, נהג המתקרב למעבר חצייה, והולכי רגל חוצים במעבר, יאפשר להם להשלים את החצייה בבטחה ואם יש צורך בכך אף יעצור את רכבו לשם כך.

15. לצורך הכרעה בשאלה האם אופן התנהגותו של הנאשם באירוע משקפת רשלנות או חוסר זהירות, והם אלו שגרמו לקרות התאונה, יש לבחון כיצד התרחשה התאונה, והאם היה ניתן למנוע אותה.

16. בהתאם לדוח הבוחן המדובר בצומת בכביש עירוני, בכיוון נסיעת הרכב יש סימון של מעבר חצייה שנראה היטב וברור, כמו כן ישנם תמרורי 306, אחד שנמצא על המדרכה הימנית, ושני המצוי על אי התנועה משמאל. שניהם נראים היטב ובצורה ברורה. כמו כן על המדרכה הימנית אחרי מעבר החצייה ישנם 3 גדרי בטיחות באורך של 1.90 מטר כל אחד, כשמהירות המותרת במקום הינה 50 קמ"ש. מלוח התצלומים שצורף ניתן ללמוד, כי מיקום הגדרות מאפשר מעבר של הולכי רגל רק בשטח מעבר החצייה. (ראו תמונות 1-2, 5-6). נוסף לכך, אין חולק, כי הנאשם הינו תושב המקום לדבריו מזה כ-30 שנה, ומקום האירוע מוכר לו היטב. (עמוד 19 שורות 16-17).

17. הבוחן ערך ניסוי שדה ראייה במקום התאונה, בסמוך להתרחשותה. בהתאם לניסוי, שדה הראייה אל עבר הולך הרגל שעומד על קצה אי התנועה שמצד שמאל, אל עבר סימון של מעבר החצייה ואל תמרור 306 שעל אי התנועה שבצד שמאל הינו 22.50 מטר. (מדוד בעזרת גלגלת יד). במסגרת עדותו הוסיף הבוחן, כי ביצע את מבחן שדה הראייה באותם התנאים ששררו בזמן התאונה, לרבות גשם שירד באותה עת. הבוחן העמיד הולך רגל על קצה אי התנועה, ובעזרת כלי רכב הדומה בנתוניו לכלי הרכב בו נהג הנאשם, החל את נסיעתו מכיכר חלילים שמאלה, תוך שהוא מתיישר אל עבר מעבר החצייה. על פיו, התמרורים נראו בצורה טובה על אף שירד גשם והראות כך לדבריו הייתה "בסדר". הבוחן הוסיף, כי הוא הבחין בסימון מעבר החצייה, בצד שמאל ובצד ימין. (עמוד 7 שורות 1-5). וראו גם: לוח תצלומים תמונות 1-2. על פיו, ובשלב זה, היה מצופה גם מהנאשם להבחין בהולך הרגל בזמן האירוע, להאט את נסיעתו עד כדי עצירה, כדי לאפשר לו את זכות הקדימה.

18. בהתאם למסקנות עורך הדוח, נערך גם שחזור על פיו, זמן שהיית הולך הרגל בכביש הינו 3.33 שניות ובכל מהירות הנמוכה מ-36 קמ"ש התאונה הייתה נמנעת. בנסיבות אלו, ולדעת הבוחן, היה על הנאשם המכיר את המקום היטב, ומודע לקיומו של מעבר חצייה במקום, להבחין בהולך הרגל בהתקרבו למעבר החצייה מבעוד מועד, להאט את מהירות נסיעתו עד כדי עצירה, כדי לאפשר להולך הרגל לחצות בבטחה. אילו היה עושה כן

התאונה הייתה נמנעת.

19. את מסקנותיו של הבוחן כאמור לעיל, בחרתי לאמץ ממספר טעמים: ראשית, דוח הבוחן נערך בסמוך מאוד לאירוע, ובהתאם לאותם התנאים ששררו באותה עת במקום. נוסף לכך, הבוחן ערך שחזור של התאונה באמצעות אדם שדימה את המקום בו עמד הולך רגל, וכלי רכב הדומה בנתוניו לאלו של הנאשם. הבוחן נסע במסלול בו נסע הנאשם ועל בסיס כל אלו ביסס את מסקנותיו.
20. טעם נוסף ומהותי באימוץ עמדה זו, נעוץ בגרסת הולך הרגל המשתלבת עם עדות הבוחן ומבססת מסקנה ברורה, כי על הנאשם היה להבחין בהולך הרגל, על אף הגשם שירד, עוד בשלב שיצא מהכיר והתיישר שמאלה אל עבר מעבר החצייה עם רכבו.
21. בהתאם לעדותו של הולך הרגל, בעת שהוא ירד מהמדרכה אל מעבר החצייה, הוא הבחין לראשונה במכוניתו של הנאשם יוצאת מהכיר שמאלה ומתיישרת לכיוונו. בהתאם לדוח התצלומים, ניתן להבחין כי המרחק הינו גדול והוא תואם את מרחק שדה הראייה אותו קבע הבוחן. (ראו לוח תצלומים: תמונות 1-2). הולך הרגל, מוסיף כי באותה עת ירד גשם והוא היה עם קפוצ'ון על ראשו, אולם הניח כי בנסיבות אלו, כאשר הוא מצוי כבר בחצייה, כלי -הרכב יעצור את נסיעתו ויאפשר לו להשלים את החצייה, אך כשהגיע למחצית הכביש פגע בו הרכב. (עמוד 12 שורה 33, עמוד 13 שורות 1-2 וכן שורות 12-13).
22. הולך הרגל הוסיף, כי חצה את הכביש בהליכה רגילה, כאשר אין לו יכולת לרוץ, עקב תאונת דרכים בה היה מעורב בעבר, אשר כתוצאה ממנה עקבו רוסק. (עמוד 13 שורות 7-8).
23. מהודעתו של הנאשם שניתנה בסמוך מאוד לאירוע, עולה כי הוא בשום שלב לא הבחין בהולך הרגל, אלא רק כאשר פגע בהולך הרגל. לדבריו: "... כשעברתי את הכיכר ראיתי לפתע מישהו על שמשת חזית הרכב..." (שורה 15). על פיו, עקב תנאי מזג האוויר, הראות במקום הייתה ירודה (שורה 19-22) או אף בגלל החושך ששרר במקום לא הבחין בהולך הרגל. (שורה 56). אעיר בעניין זה, כי בניגוד לנטען על ידי הנאשם, ומהתרשמות מדוח התצלומים ניתן לבסס את המסקנה, כי הראות במקום הייתה טובה. במקום קיימת תאורה הממוקמת בסמוך למעבר החצייה, וניתן להבחין מעת היציאה מהכיר במעבר עצמו - לרבות בתמרור ובסימון שעל הכביש.
24. בבית המשפט הותר הנאשם רושם לא אמין. בניגוד להודעתו טען הנאשם לראשונה בעדותו, כי הולך הרגל הוא שהתפרץ אל הכביש מצד ימין של הרכב, ועל כן ברח שמאלה. לדבריו הולך הרגל אף מסר לו, לאחר שניגש אליו ובעת שהוא שכוב על הרצפה, כי הוא רץ מכיוון צד ימין לצד שמאל. (עמוד 18 שורות 19-20). הנאשם הוסיף: "...והוא השיג אותי כאילו מישהו רץ לקראתי ואני בורח". (עמוד 21 שורות 1-3). גרסה זו בכל הכבוד ראיתי לדחות בהיותה בלתי מהימנה. מעבר לעובדה שעדותו של הולך הרגל הותרה רושם אמין, והיא לא נסתרה, הולך הרגל כלל לא עומת עם עניין זה, ובהיבט זה הדבר עומד לחובתה של ההגנה. בנוסף, עיון בהודעתו של הנאשם מלמדת, כי לאורך כל החקירה מסר הנאשם גרסה אחת, לפיה בשום שלב הוא לא הבחין בהולך הרגל אלא רק בעת התרחשותה של התאונה, ואילו כעת, לראשונה, הולך הרגל מסר לו את כיוון חצייתו, לכך שהוא שחצה את הכביש בריצה, ובעצם, כך לדבריו, הולך הרגל הוא שפגע ברכב, ואילו הוא רק ניסה למלט עצמו מהולך הרגל.

25. אך בכך לא די, שכן בהתאם לעדותו של הנאשם הולך הרגל התפרץ אל הכביש וחצה את הכביש בהליכה מהירה, אלא שעיון בהודעתו מלמד כי באותו שלב הוא כלל לא ידע להשיב על כך (שורה 47-48), זאת כיוון שלא הבחין באף אדם על מעבר החצייה. (שורה 68).

26. מעבר לסתירות אלו, עדותו של הנאשם בכללותה הייתה מסויגת והתבססה על הנחות מצדו, נתון נוסף המבסס את המסקנה כי הודעתו שניתנה בסמוך לאירוע, היא שמשקפת את ההתרחסות האמיתית, ובנסיבות אלו יש להעדיפה על פני עדותו בבית המשפט.

כיוון חציית הכביש ע"י הולך הרגל:

27. מחלוקת נוספת, נוגעת כאמור בשאלת כיוון חציית הכביש על ידי הולך הרגל. בכתב האישום צוין, שכיוון חצייתו של הנאשם היה מצד ימין לשמאל (ראו סעיף 2 לכתב האישום).

28. עמדת הבוחן וכן גרסת הולך הרגל הינן שונות, על פיהן כיוון החצייה הינו מצד שמאל לצד ימין. כפי שציינתי לעיל, במהלך הדיון מיום 24.1.2021 ונוכח טיעוני ההגנה, ביקשה המאשימה לתקן את כתב האישום. על פיה המדובר בטעות שהינה טכנית, שכן בהתאם להודעת הולך הרגל, וכן דוח הבוחן, על בסיסם גובש כתב האישום, כיוון החצייה הינו מצד שמאל לצד ימין.

29. המאשימה הוסיפה, כי בכל מקרה אין מקום לקבל את טענת ההגנה, לפיה יש לזכות את הנאשם בשל פגם זה. במהלך אותו דיון, ונוכח השלב בו מצוי היה ההליך דחיתי בקשה זו, אך אומר כבר כעת, כי בתום שמיעת הראיות וניתוחן על ידי ניתן לקבוע, כי אכן נפל פגם בכתב האישום, שכן כיוון חציית הולך הרגל את הכביש היה מצד שמאל לצד ימין, וזאת בהתבסס על עדות הולך הרגל וכן דוח הבוחן- אותם בחרתי לאמץ כאמור.

30. בספרו על סדר הדין בפלילים (חלק שני, מהדורה מעודכנת, תשס"ג-2003) מצוין המלומד קדמי כי:

"פגם טכני-פורמלי בכתב האישום, לאמור, פגם שלא קיפח הלכה למעשה את הנאשם בהגנתו- לא יביא לביטול כתב האישום או לפסילת הדיון שקיים על פיו. נתגלה "הפגם או הפסול" בשלב מוקדם של הדיון - לאמור, בשלב שעדיין ניתן לתקן את "הלקוי" - יטה בית המשפט להורות על תיקון כתב האישום ויאפשר לנאשם "להתאים" את הגנתו לתיקון. רק לפגם או פסול מהותיים - לאמור: היורדים לשורשו של עניין במובן זה שהם מקפחים את הנאשם בהגנתו - תהיה השלכה על כשרותו של כתב האישום ועל תוקף הדיון שנתקיים על פיו" (עמ' 675).

בהמשך צוין כי:

"היה כתב האישום "מובן" על אף קיומו של הפגם, ולא היה בכוחו של הפגם כדי לקפח את הנאשם בהגנתו - תהא נטייתו של בית המשפט להימנע מביטול כתב האישום; נטענה הטענה בטרם הסתיימה פרשת התביעה - יורה בית המשפט על תיקון כתב האישום; נטענה הטענה בשלב מאחר יותר - ידחה בית המשפט את הטענה על אף קיומו של הפגם (או יורה על תיקון פורמלי, לפי שיקול דעתו)" (עמ' 939).

31. כך נקבע גם בע"פ 1/48 סילוסטר נ' היוהמ"ש לממשלה (פ"ד א' 5) כי פגם בניסוח כתב האישום שבעטייו נשמט יסוד מיסודות העבירה אינו מאיין את כתב האישום, וניתן לאפשר תיקונו אפילו לאחר תום פרשת עדויות

התביעה וההגנה, אם אין בכך כדי לפגוע בהגנת הנאשם. בית המשפט קבע בהחלטתו כי "מוטב אמנם שעשרה רשעים יצאו זכאים משצדיק אחד יצא חייב. אבל במה דברים אמורים - כשהשאלה היא הוכחת האשמה, ולא כשהמדובר על ליקויים מכניים בכתב האשמה וכדומה. על שאלות ממין זה לא יחול הכלל של הנאה מספק". (וראו בהרחבה בסוגיה זו בתיק 6386-00 מדינת ישראל נ' כהן משה (אתר פסק דין, 8.2.04).

32. הנאשם אמנם טען רק בסיכומיו, כי יש בפגם שתואר בכתב האישום בכדי להוביל לפגיעה בהגנתו, שכן לדידו, כיוון החצייה באופן שונה מכפי המתואר בכתב האישום, היה מביא את הבוחן למסקנה שונה אודות מרחק התגובה, אולם העדים הרלבנטיים נשאלו על כך, ועדותם זו לא נסתרה, כך שאין לומר, כי נפגעה זכותו של הנאשם להליך הוגן. אזכיר, כי סוגיה זו הועלתה לראשונה דווקא על ידי ההגנה עצמה, לאחר שמיעת עד תביעה אחד שאינו רלבנטי כלל בעניין זה. בנוסף, חומר הראיות מצוי בידה ההגנה מתחילה, לרבות הודעת הולך הרגל וכן דוח הבוחן, כך שהיא הייתה מודעת לטעות, ולטעמי, אכן המדובר בטעות טכנית ולא מעבר לכך, שכן חומר הראיות על בסיסו גובש כתב האישום, נעשה בהתבסס על גרסת הולך הרגל ודוח הבוחן.

33. אוסיף, כי עמדה זו של ההגנה באשר לכיוון החצייה -יש לדחות גם מטעמים הקשורים בעובדות שהוכחו במהלך הדיון שנערך בפניי.

34. אכן הנאשם ציין בהודעתו, כי כיוון חציית הולך הרגל היה מצד ימין לצד שמאל, ואולם לעמדה זו יש לתת משקל מועט מאוד, שכן הנאשם הוסיף "נדמה לי כך" (שורות 44-41). עמדתו העקבית של הנאשם בהודעתו הינה כי הוא לא הבחין כלל בהולך הרגל עד שפגע בו, ועל כן יש לבסס בהתאמה מסקנה נוספת- לכך שגם כיוון החצייה של הולך הרגל אינו ידוע לנאשם, שכן הולך הרגל לא נראה על ידו בשום שלב. אעיר, כי מלבד אמירה זו, שלהתרשמותי התבססה על בסיס הנחה ותו לא, לא הונחה בפניי שום תשתית עובדתית ולו ראשונית להוכחתה.

35. מנגד, עדותו של הולך הרגל הייתה ברורה וקוהרנטית מתחילה. הולך הרגל תיאר כיצד הגיע מכיוון קניון מבשרת וחצה את ביתו שברחוב תבור באמצעות חציית מעברי החצייה בכיכר חלילים (ראו עמ' 1 להודעתו במשטרה, שורות 2-3). המתלונן טען שכיוון חצייתו היה משמאל לימין (ראו עמ' 14 לפרוטוקול שורות 4-1) וכי הרכב הגיח מימינו (עמ' 1 להודעתו במשטרה, שורה 5). ברי, כי בנסיבות בהן הנאשם יצא מקניון הראל וצעד אל עבר ביתו המצוי ברחוב תבור, כאשר בתווך מצוי מעבר החצייה בו נפגע, כיוון חצייתו יעשה בהכרח מצד שמאל לצד ימין, בדיוק כפי שמסר בעדותו, ולא להיפך. (ראו: ת/8). מעבר לכך, ועל אף שסוגיה זו הינה במחלוקת, ההגנה מצאה להפנות לעד שאלה אחת בעניין זה. העד ציין בעדותו הראשית, כי הביט ימינה וראה שאין רכב, על כן ירד לכביש, ובשלב הבא הבחין במכוניתו של הנאשם יוצאת מהכיכר לכיוונו. (ראו: עמוד 13 שורות 12-13). אף בחקירה נגדית שב הולך הרגל על עמדה זו. הולך הרגל אף הוסיף כי על כן השבר בזכוכית הרכב עליה הוטח לאחר הפגיעה הינו בצד שמאל, ובלשונו שלו: "אני לא יכול לבוא מצד ימין ולשבור בצד שמאל" (עמוד 14 שורות 1-2).

36. בדו"ח הבוחן צוין שתנאי הדרך היו בשעת חשכה, כאשר תאורת הכביש עובדת, הכביש היה רטוב ממי גשם, וכי הראות הייתה טובה עקב פעולת מגבים תקינה. הבוחן קבע ששדה הראיה לכיוון הולך הרגל היה ממרחק 22.5 מטר ושתמרור מעבר החצייה נראה היטב לעין. לאחר התאונה נמצא שמצב הרכב והבלמים תקין. לא נמצאו סימני בלימה או חיכוך על הכביש. על גבי הרכב נמצא נזק בחזית: לוחית הרישוי התעקמה בצידה השמאלי,

השמש נופצה כולה ונדחפה כלפי פנים, מכסה המנוע התעקם בצדה השמאלי.

37. באשר **למיקום התאונה** ציין הבוחן שמדובר במעבר חצייה לאחר מעגל תנועה, שנראה היטב, עם תמרור מוצב במקום בולט, כאשר בצדה הימני של המדרכה 3 גדרות בטיחות. המהירות המותרת עומדת על 50 קמ"ש.

38. המומחה ציין שבבחינת **שדה ראייה** שערך במקום, בזמן בו ירד גשם, נמצא כי ניתן להבחין בהולך רגל שהוצב על המדרכה וכן בתמרור מעבר החצייה, כך שטענת הנאשם אודות הראות הלקויה בשל הגשם אינה נכונה. הבוחן קבע את שדה הראייה על 22.5 מטר.

39. באשר למהירות התגובה קבע הבוחן כי בשחזור שערך נמצא שזמן שהיית הולך הרגל על הכביש הינו 3.33 שניות וכי בכל מהירות פחותה מ-36 קמ"ש התאונה הייתה נמנעת. הבוחן קבע שבעת הגעה למעבר החצייה היה על הנאשם להאט את רכבו וכך היה רואה את המתלונן והתאונה הייתה נמנעת.

40. בהתבסס על עדות המתלונן אישר הבוחן **שכיוון החצייה** היה מצד שמאל לימין (ראו עמ' 6, שורה 30). הבוחן טען שהפגיעות שנצפו ברכב תואמות את טענת המתלונן אודות כיוון החצייה שכן הן אירעו בחזית שמאלית של הרכב, מקום בו פגע הנאשם במתלונן ברכבו (עמ' 10, שורות 15-17). מסקנה זו של הבוחן עמדה בבסיס הדו"ח שכתב.

41. הבוחן אימץ את עמדת המתלונן, ותיאר היטב את כיווני החצייה ובכל אלו התחשב בעת עריכת החישוב, כך שממילא אין בטעות או בסתירה שבכתב האישום בכדי לשנות ממסקנתו. במאמר מוסגר אציין, כי גם מומחה ההגנה לא ציין נפקות רלוונטית לכיוון החצייה, שכן מבחינתו, גם אם צדק הבוחן בכיוון החצייה, והמתלונן נפגע לאחר שעבר 4 מטרים בתוך מעבר החצייה, אזי עדיין נותרה התאונה בלתי נמנעת (ראו סעיפים 15-16 לחוות הדעת). כך ממילא עולה שגם לשיטת מומחה ההגנה, מסקנת הבוחן או המתואר בכתב האישום אינם רלוונטיים לצורך הגנת הנאשם.

חוות דעת ההגנה:

42. לבית המשפט הוגשה בתחילה חוות דעת שאיננה עדכנית, ורק בעיצומה של חקירתו הנגדית של מומחה ההגנה הוברר, כי אין זו חוות הדעת אותה ביקשה ההגנה להגיש. התוספות שנעשו נוגעות לסוגיה מרכזית - פגיעה ברגל שמאל של הולך הרגל - כנתון המחזק את טענת ההגנה בדבר כיווני החצייה של הולך הרגל. (לכך אתייחס בהמשך).

בחוות הדעת נטען כי בדו"ח הבוחן קיימות מספר שגיאות:

א. הבוחן טעה בכיוון החצייה.

ב. כפועל יוצא מטעות זו טעה הבוחן גם בחישוב זמן שהיית המתלונן במעבר החצייה.

ג. הבוחן ייחס למתלונן מהירות הליכה נמוכה מדי.

ד. הבוחן ביסס את חישוביו באופן שרירותי.

ה. לא נמצא ביסוס לטענת הבוחן אודות כיפוף מכסה המנוע.

ו. הבוחן קבע זמן תגובה קצר מדי לנהג.

43. אומר כבר עתה, כי על בסיס עיון בחוות דעת ההגנה העדכנית, וכן אופן התרשמותי מהעד, העדפתי לאמץ את עדות הבוחן כאמור לעיל, על פני עדות מומחה ההגנה.

44. מעבר לכך שעדותו של הבוחן נעשתה בזירה ובסמוך להתרחשות התאונה, והיא נסמכת על ראיות נוספות לרבות גרסת הנאשם והולך הרגל, הרי שחוות דעת המומחה נסמכת רק על דברי הנאשם.

45. בהיבט הכללי התרשמתי, כי היכרותו של העד את תחום התעבורה אינו מספק. כפי שהוברר, הבוחן עסק רוב שנותיו במשטרה (משנת 1988 ועד לשנת 2007) כמומחה במעבדות ולא הוסמך כבוחן תנועה או עבודה מעשית בזירת תאונה מעולם. (מעבדה אנליטית, מעבדה לזיהוי סיבים ופולימרים, סיבים פלסטיים ופיענוח ראיות בזירה). בהיבט הפרטני, הרי שהעד נסמך רק על דברים אותם שמע מהנאשם ונמנע מעיון בחומר הראיות הנוסף המצוי בתיק החקירה, וניכר כי חוות הדעת ערוכה בהתאם לעדות הנאשם בבית המשפט (זאת בניגוד להודעתו). עניין זה מעלה קושי בסיסי בקבלת עמדתו, אך כפי שיפורט להלן, וכתוצאה מכך, נסמך העד על שברי ראיות, כאשר התמונה הראייתית המלאה אינה חשופה בפניו.

46. בנוסף, כלי הרכב לא נבדק על ידו, ומסקנותיו גובשו על בסיס גרסת הנאשם כאמור ולוח התצלומים. כך למשל, לא ברור כיצד העד מסיק, כי תנוחת המכונית לאחר התאונה מעידה על ניסיון בריחה שמאלה עקב סכנה שהופיעה מימין (עמוד 5 סעיף 2). עניין זה כאמור, אינו מופיע אלא רק בעדותו של הנאשם בבית המשפט, ואף המינוח בין שניהם הינו כמעט זהה "בתגובה אינסטינקטיבית" בחוות הדעת, אל מול "ברגע שהוא הופיע לי על המכונית זה הכול שברי שניות האוטו שלי פונה שמאלה" (עמוד 20 שורות 13-14).

47. סבורני, כי בנסיבות בהן קבעתי כי הנאשם כלל לא הבחין בהולך הרגל בטרם פגע בו ברכבו, הטיית הרכב נעשתה בלא קשר לכיוון החצייה. ואדיגיש, טענת הנאשם אינה שראויה את המתלונן טרם פגע בו, אלא שראה את הנאשם רק כאשר הולך הרגל מצוי על שמשת החלון. וליתר דיוק, הנאשם הניח כי ראה את המתלונן לפני כן, שכן רכבו נמצא עם הסטה שמאלה (עמ' 19 שורות 9-11, עמ' 20 שורה 5). לדבריו: "אני לא ראיתי אותו לפני אבל כנראה שכן ראיתי אותו כי אחרת לא הייתי פונה שמאלה ולא הייתי מנסה לברוח" (עמ' 20, שורות 18-19).

48. בנוסף, עד ההגנה ביסס את מסקנותיו על תמונות מלוח התצלומים, זאת בניגוד לבוחן שערך את דוח התצלומים וכן בדק את הרכב בזירה. על אף זאת, קובע העד בלא כל הנמקה, כי "ברור לחלוטין" כי הולך הרגל חצה מימין לשמאל, היות והפגיעה הראשונה הייתה בלוחית הרישוי והיא קדמה לפגיעה במכסה המנוע. כך גם באשר למסקנות שבסעיף 7 שבדוח, מסקנות שאינן מגובות בשום דרך.

פגיעה בקרסול כמבססת כיוון חצייה, האומנם?

49. אם לא די בכך, הרי שלשיטת ההגנה : "מי שחוצה מימין לשמאל נפגע ברגל שמאל והפוך" (עמוד 38 שורות 18-19).
50. בהתאם לכתב האישום, חבלותיו של הנאשם אינן מסתכמות בכך. וכך מציין כתב האישום: "כתוצאה מהתאונה, נחבל בגופו הולך הרגל חבלות של ממש בדמות שברים בקרסול שמאל ושבר בקביקולה ימין דיסטלית. כמו כן נגרמו להולך הרגל שברים בצלעות 6,7,8, כתוצאה מחבלות אלו נזקק הולך הרגל לטיפול רפואי בין היתר לניתוח".
51. כאמור, ההגנה מבססת, בין היתר, את כיוון חציית הולך הרגל על הפגיעה ברגלו השמאלית, אך מתעלמת מיתר החבלות שנגרמו לו. מעיון במסמכים הרפואיים שהוגשו לעיוני בהסכמה ניתן ללמוד, כי הולך הרגל נפגע בחלקים נוספים בגופו, והוא אושפז לצורך טיפול "בשברים בקרסול שמאל ובכתף ימין" יוסף, כי בהתאם למסמך הרפואי הולך הרגל נפגע בשתי רגליו. (ראו: סיכום מחלה מיום 6.12.2018). "הנאשם מלין על כאבים בראש בכתף ימין וברגליים".
52. אציין, כי מעבר לעדותו הברורה של הולך הרגל אודות כיוון החצייה, הרי שהפגיעה שספג הייתה בקרסול רגל שמאל ולא ברגל שמאל עצמה כטענת ההגנה (בהתאם למסמכים רפואיים שהוגשו לעיון ביהמ"ש כחלק מתיק החקירה). משמעות עובדה זו היא שקיימת אפשרות שהמתלון נפגע בעת שרגלו הושטה קדימה, בעת צעידתו, ואף פגיעה בכתף ימין שמבססת היטב את כיוון החצייה כפי שמסר. אמנם, הנאשם צירף פסיקה של בית המשפט המחוזי לפיה אין סבירות לתרחיש זה (ראו: עפ"ת 4823-04-15 גלזר נ' מדינת ישראל (נבו, 30.5.15)), אך פסיקה זו עוסקת במקרה בו רק רגלו הנגדית של המתלון נפגעה ולא איברים אחרים. במקרה דנן, גם צדו הימני של הולך הרגל נפגע - כתפו וצלעותיו, בדיוק כפי כיוון החצייה הנטען על-ידו. עוד אציין, כי באותו מקרה התגלתה עדות המתלון כבלתי מהימנה, עד כדי אפשרות, כי זיף את פגיעתו לצורך קבלת כספי ביטוח, וכן לא נצפו כלל, שלא כבעניינו, פגיעות על כלי-הרכב. בנוסף קיימת גם אפשרות, שהמתלון ספג מכה קטנה ברגלו, הועף על שמשות החלון, אך השבר בקרסול נגרם כתוצאה מהטחתו על מכסה המנוע, או מנפילתו לאחר מכן על הכביש, במרחק רב מהרכב.
53. בעניין זה מקובלת עליי גרסת הבוחן לפיה הסתמכותו נעשית, על בסיס חומרי חקירה לרבות עדות המתלון, הנאשם וכן פרמטרים מקצועיים נוספים, ולא על בסיס תעודות רפואיות. (עמ' 9 שורה 2 ועוד). מנגד, את קביעות המומחה מטעם ההגנה ראיתי לדחות. על פיו, הפגיעה ברגל השמאלית מעידה על כיוון החצייה מימין לשמאל, אולם הוא מאשר, כי לא עיין כלל במסמכים הרפואיים של הולך הרגל, נתון נוסף המלמד כי הדבר הוצב לפתחו כנתון מטעם ההגנה. חמור מכך, המומחה אף לא ידע שהמתלון נפגע במקומות נוספים מעבר לקרסול, מה שמלמד שהוא כלל לא עיין אף לא בכתב האישום. אם לא די בכך, הדבר אף אינו מתבסס על קריאת מאמרים או ספרות מקצועית מתאימה, אלא שלדבריו "זה דבר ידוע" (עמ' 25, שורות 2-5). בכל הכבוד הראוי, סבורני שאמירה זו - לפיה ניתן לקבוע את כיוון החצייה על סמך פגיעה בלבד, כאשר היקף הפגיעות כלל אינו ידוע לעורך חוות הדעת, הינה קביעה לא רצינית.
54. כך גם באשר למסקנה, לפיה הפגיעה שמשמאל לפגיעה בלוחית הרישוי מעידה על כיוון החצייה. ראשית -

קביעה זו אף היא איננה מבוססת על ראייה מדעית כלשהי. שנית, לא הוסבר מדוע לא יתכן שהמתלון נפגע מהרכב ואז הועף לצדו השמאלי של פח הרכב. באמרת אגב אוסיף שהמומחה טען בעניין זה דבר והיפוכו כאשר מחד ביקש לבסס את כיוון החציה על הפגיעה במכסה המנוע, אך מאידך טען בסעיף 14 לחוות דעתו שלא נמצאה ראייה לפגיעה במכסה המנוע. בעניין זה נשאל המומחה כיצד מתיישבת מסקנתו עם העובדה שלמתלון נגרמו שברים בצלעות הימניות ובכתף הימנית (באופן המעיד לכאורה על פגיעת הרכב בצד גופו הימני) והשיב כי פגיעות אלו יכול ונגרמו כתוצאה מהנפילה לכביש, אך כאשר נשאל האם אין זה אפשרי שגם הפגיעה ברגל נגרמה מנפילה לכביש, ולא מפגיעת הרכב, השיב כי הדבר אינו אפשרי משום שאז היו שתי רגלי המתלון נפגעות (ראו הנ"ל בעמ' 25 לחקירה). ובכן, גם בעניין זה אני סבור שהמדובר בקביעה שאיננה מבוססת, בעניינינו, כבר מתחילה ובהתאם למסמכים הרפואיים התלון הולך הרגל על פגיעה בשני רגליו, אף אם רק הקרסול שברגל שמאל נשבר. מעבר לכך, קיימת אפשרות לפגיעה כתוצאה מנפילה ברגל אחת בלבד, ואין צורך במומחיות בעניין זה. אין זה כלל ברור כיצד הגיע המומחה למסקנה שדווקא צלעותיו של המתלון ייפגעו כתוצאה מהנפילה ולא רגליו, ובכלל כל טענות המומחה אודות הפגיעות אינן מתבססות על חומרים מקצועיים כלשהם, אלא על בסיס השערות בלבד.

55. נוכח טעמים אלו, מסקנתי היא כי יש לאמץ את עמדת המתלון המגובה בדוח הבוחן ולקבוע שכיוון החציה נעשה מצד שמאל לימין. קביעה זו מובילה לכך שכתב האישום, באופן שהוגש, מתאר בחלקו עובדות שאינן נכונות, אולם חרף זאת, לא מצאתי, מהטעמים שפורטו לעיל, כי יש בכך בכדי להוביל לביטולו של כתב האישום, שכן הגנת הנאשם נשמרה כאמור.

בחינת שדה הראייה:

56. קושי נוסף בקבלת עדות המומחה נעוץ בכך שבחינת מרחק שדה ראייה נעשה על ידו רק בחלוף למעלה משנה לאחר האירוע (עמ' 27 שורה 18 וכן בפתח חוות הדעת).

57. העד אומנם חלק על העדכונים בטבלאות המשטרה ביחס לקצב החציה של מבוגרים (עמ' 29, שורות 1-10). המומחה הוסיף וטען שאין הכרח שהפגיעה בשמשה מעידה על נסיעה במהירות גבוהה ברכבים החדשים, אך לא ידע לציין מתי חל השינוי במדיניות זו והאם יחול במקרה של רכבו של המתלון, ששנת ייצורו 2014 (עמ' 30 שורות 22-32).

58. המומחה נשאל כיצד קבע שהתאונה הייתה בלתי נמנעת שכן לדבריו הנאשם היה צריך להאט את רכבו רק משעה שזיהה את הולך הרגל (הסכנה, לדבריו) ולא באופן כללי, טרם הגעה למעבר חצייה, שעה שכל הלכות ביהמ"ש העליון קובעות שבכל הגעה למעבר חצייה נדרש נהג לתת דעתו לאפשרות חציית הולך רגל (עמ' 30, שורות 7-13). המומחה דחה שאלה זו וטען שבוחני תנועה תמיד מתייחסים לנקודת תחילת הסכנה כמדד לחישוב זמן התגובה.

59. בסופו של דבר, לאחר שעיינתי בטענות הצדדים, התרשמתי שהצדק בדברי הבוחן ונדרשה מהירות משמעותית, העולה על 36 קמ"ש, לצורך פגיעה משמעותית. כזכור, התאונה שאירעה הייתה חמורה והתוצאה אף היא. הנאשם עף כתוצאה מהמכה שקיבל על מכסה המנוע וניפץ את שמשת הרכב, ולאחר מכן הועף

מהרכב כתוצאה מהבלימה לכביש. בעדות הבוחן צוין שהנזק שנגרם נצפה על גב כל שמשות הרכב וכל השמשה נדחפה פנימה (עמ' 9 שורות 25-26). הבוחן ציין שפגיעה דומה מתרחשת במהירות שבין 40 ל-50 קמ"ש (עמ' 10 שורה 15).

60. אין באפשרותי לקבל את טענת הנאשם לפיה נסע במהירות ההולמת את האירוע שכן איני סבור שהבלימה הייתה מעיפה את המתלונן מרחק כה רב לו היה הרכב נוסע במהירות מותאמת. כזכור, הנאשם היה מודע היטב לכך שהוא עובר באותה עת במעבר חצייה. לטענתו הוא, באותה עת ירד גשם חזק מאוד, ולא ניתן היה לראות כמעט דבר. בנסיבות אלו היה עליו לנקוט משנה זהירות לנסוע במהירות נמוכה אף עד כדי עצירת רכבו, נוכח תנאי הראות, וודאי עת הוא יוצא ממעגל תנועה ומתקרב אל עבר מעבר חצייה. מעדותו של הנאשם ניתן לבסס מסקנה ברורה לכך שהוא לא האט את רכבו באופן מספק משום שסבר כי אין איש בכביש. ובלשונו שלו "לא היה במקום אף אדם כלב חי לא עבר שם" (עמ' 18, שורה 16).

61. בהקשר זה יש לציין כי דווקא עדותו של מומחה ההגנה מחלישה את טענות ההגנה שכן, מבלי להידרש לרמת מקצועיותו, המומחה קבע בחוות דעתו שהתאונה הייתה בלתי נמנעת בכל תרחיש אפשרי, בנסיעה מעל 2.3 קמ"ש. דא עקא, שהמומחה לא תלה את סיבת הסכנה במזג האוויר או בדומה אלא בכל נסיעה שהיא מעל ל-2.3 קמ"ש. מובן מאליו שאין באפשרותי לקבל את מסקנה זו, לו היה ממש בדבריו אזי ממילא היה מתבקש לקבוע שלעולם תתרחשנה תאונות בצומת זו, ככל ומאן דהו יעבור במעבר החצייה. זוהי מסקנה מופרכת ובלתי סבירה שאין באפשרותי לקבל.

62. אציין כי באופן כללי לא התרשמתי לחיוב מחוות הדעת שהוגשה, שכן הטענות שהועלו בה הוצגו באופן קצר, כללי, ללא ביסוס ממשי ובאופן שלא בסס ספק או טעות בקביעות הבוחן.

63. התפרצות המתלונן לכביש או מהירות נסיעת הנאשם?

64. **באשר למהירות הנסיעה** ציין בוחן התנועה שהתאונה התרחשה עקב נסיעה במהירות שאינה מותאמת לתנאי הכביש ולגשם שירד באותה עת. לדבריו, התאונה הייתה נמנעת ככל והנאשם היה נוסע במהירות שאינה עולה על 36 קמ"ש, כאשר כל מהירות העולה על מהירות זו הייתה מובילה לפגיעה דומה (הבוחן חישב שהפגיעה התרחשה 3.33 שניות לאחר ירידת המתלונן למעבר החצייה). הבוחן ציין בחקירתו שהתנפצות שימשה מתרחשת במהירות של בין 40 ל-50 קמ"ש (עמ' 19 שורה 15).

65. הנאשם טען בחקירתו שמהירות נסיעתו הייתה עפ"י הבוחן 35 קמ"ש אך הוא סבור שנהג במהירות 25 קמ"ש (עמ' 21 שורה 29). כאשר נשאל כיצד מהירות זו תואמת את תנאי מזג האוויר הקשה, ששרר לטענתו במועד התאונה השיב כי תגובתו מהירות וסבירות (עמ' 21 שורה 31).

66. בסיכומי הפנה הסנגור לפסיקה ענפה (אשר הוגשה לעיון ביהמ"ש) ולפיה אין לתלות את אחריות התגובה בנאשם, כאשר המדובר בזמן תגובה של שניות בודדות (ראו עמ' 37 לפרוטוקול). עוד הפנה הסנגור לגילו של הנאשם אשר יכול והוביל לדחייה בזמן התגובה.

67. הסנגור הוסיף וטען שהבוחן לא התייחס לנסיבות המקרה הייחודיות שהיו באותו המועד, והן: הגשם השוטף

שירד באותה עת והמצאות הנאשם במעגל תנועה באופן שהיה עליו להסתכל גם על רכבים בתוך מעגל התנועה וגם על הולכי הרגל. לפיכך טען שזמן התגובה לא היה צריך להיות מחושב לפי 1.15 שניות אלא לפי 1.5 שניות. אציין שהבוחן שלל לטענה זו, שכן לדבריו, ישנו מקום להאריך את זמן התגובה כאשר המדובר בכביש בין עירוני מסוכן אליו מתפרץ הולך רגל. לא כך במקרה בו מדובר בצומת פנימית אותה הנאשם מכיר היטב, בעוד שהוא מודע למיקומו של מעבר החצייה במקום (ראו עמ' 11 שורות 6-15).

68. תנאי הדרך וחובתו של נהג:

69. מחלוקות נוספות נוגעות ביחס לתנאים ששררו בעת התרחשות התאונה. הנאשם טען שבכל מקרה לא ניתן היה למנוע את התאונה וזאת משום תנאי הדרך הקשים, כאשר בעת ההתרחשות היה שבר ענן שהוביל לגשם רב ביותר (עמ' 10 שורות 17-21), אשר מנע בעדו מלראות מעבר ל-3-4 מטרים לפניו (עמ' 19 שורה 30), עוד טען שהמתלונן היה מכוסה במעיל וכובע ולא הסתכל על הכביש בחצייתו, כאשר לא היה באפשרותו לראות את תמרורי הדרך.

70. בהתאם לדוח הבוחן שדה הראיה באותם התנאים הינו כאמור 22.5 מטר וכך מרחק התגובה היה מטר (ראו עדותו בעמ' 6 שורות 17-21 שם תיקן את קביעתו ביחס לטווח הראיה).

71. הבוחן הגיע לזירת האירוע כשעה לאחר התאונה וביצע שחזור של התאונה. הבוחן טען שבאותה עת הוסיף וירד גשם אך היה ניתן לראות היטב את הולך הרגל שהוצב במעבר החצייה וכן את תמרורי מעבר החצייה (עמ' 6 שורות 32-33, עמ' 7 שורות 1-5). בנסיבות אלו טען שהיה באפשרות הנאשם לעצור את הרכב שכן ניתן היה לצפות במעוד מועד בחציית המתלונן את הכביש.

72. המתלונן העיד שבעת התרחשות התאונה ירד גשם והיה חשוך (עמ' 13 שורה 10). עם זאת בהודעתו במשטרה ציין שהגשם שירד לא היה חזק מדי וכי מדובר היה בטפטופים. את דבריו הסביר בכך שהמתין בקניון להפוגה בגשמים ורק אז יצא להליכה לכיוון ביתו (ראו עמ' 2 להודעתו).

73. בסיכומיה טענה המאשימה שהמדובר בצומת רחבה מאוד, עם שדה ראייה ברור שלא היה מוסתר, תמרורי מעבר החצייה ניכרים לעין ובולטים ולא לחינם קבע הבוחן שדה ראייה של 22 מטרים (עמ' 34-35).

74. סבורני שגם בעניין זה טענות ההגנה אינן עומדות לזכות הנאשם. הנאשם כאמור הודה שלא האט את רכבו טרם מעבר החצייה, על אף שידע היטב על מיקומו, וזאת משום שסבר שאין במקום איש בשל הגשם. המאשימה הפנתה לפסיקה לפיה ככל ותנאי הדרך אינם מאפשרים זאת, אזי על נוסע הרכב להימנע מנסיעה באופן כולל. ואכן, אף כטענת הנאשם, ככל וירד גשם חזק הפוגם ביכולתו לנהוג בביטחה, מן הראוי היה להאט את רכבו עד כדי עצירה, טרם הגעתו למעבר חצייה אותו הכיר היטב, או אף קודם לכן, בנסיבות בהן התנאים כאמור אינם מאפשרים המשך נסיעה בטוחה. משלא עשה כן יש לקבוע כי נהג במהירות שאינה תואמת את תנאי הדרך, וכן שלא בהתאם לתנאי מזג האוויר ששררו באותה עת במקום, ובנסיבות אלו התרחשה התאונה. כאמור, על תוצאות התאונה הנאשם אינו חולק.

סוף דבר:

75. משדחיתי את טענות הנאשם לפיהן הוא פטור מאחריות לביצוע העבירות בהן הואשם נוכח הפגם בכתב האישום, ומשסברתי שהנאשם נסע במהירות גבוהה אשר אינה תואמת את תנאי הדרך, ותנאי מזג האוויר, יש לקבוע כי הנאשם הוא שאחראי לתוצאות התאונה, ובהתאם להרשיעו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום:

א. אי מתן אפשרות להולך רגל להשלים מעבר חציה בבטחה לפי תקנה 67א לתקנות התעבורה.

ב. נהיגה בקלות ראש לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה.

ג. התנהגות הגורמת נזק לפי תקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה.

ד. עבירה שגרמה לחבלה של ממש לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

ניתנה היום, י' כסלו תשפ"ב, 14 נובמבר 2021, בניתן במעמד המאשימה, הנאשם בוא כוחו.